

"Ser sacerdot avui és un gran repte"

Alberto de Ángel Castel, nascut a Barcelona fa 33 anys, es va ordenar sacerdot el 5 de maig de 2018 a Roma. Celebrarà la seva primera Missa Solemne el 9 de juny al Monestir de Sant Cugat.

01/06/2018

Apassionat de l'esport, va jugar durant sis anys amb l'equip de tennis-taula de la UE Sant Cugat mentre estudiava a La Farga. És el més petit de sis germans, llicenciat

en Economia per la Universitat de Girona i doctor en Teologia Moral per la Universitat Pontifícia de la Santa Creu. Va arribar a Roma amb 23 anys després de donar classes de matemàtiques en una escola de Girona.

A Roma no ha deixat de fer esport, els últims anys ho ha fet a un equip federat de tennis. Tampoc vol deixar la música, toca la bateria i canta.

"Intento estar actualitzat però he de reconèixer que últimament estic una mica desanimat amb el reggaeton. Els darrers dies he seguit de prop la trista notícia de la mort d'Avicii. Són massa morts entre gran artistes, alguna cosa no funciona...", explica.

A Roma va conviure i treballar amb Mons. Xavier Echevarría, segon successor de sant Josepmaria al capdavant de l'Opus Dei. "He tingut l'ocasió de jugar a tennis amb ell moltes vegades i també he estat el

seu xofer". En aquells trasllats va aprendre a resar el rosari en anglès. "Mons. Echevarría ho feia per pregar per totes les persones de parla anglesa", comenta. És un dels nous sacerdots ordenats pel cardenal Robert Sarah a la basílica romana de Sant Eugeni al maig.

Per què es fa mossèn?

Diria tres coses que m'han portat fins aquí: m'agraden els reptes, i ser mossèn avui en dia és un gran repte: no està pas de moda; l'Església necessita mossens joves que siguin molt del món; i en tercer lloc penso que amb la meva vida puc ajudar i donar consol a moltíssimes persones. Les persones estan cridant demanant ajuda.

Com es descriuria?

Penso que el Senyor m'ha donat un cor molt gran. Un altre tret és que sóc molt normal i amb molt sentit comú,

o almenys això em diuen els meus amics. Si un mossèn és una mica “raro”, anem malament. Però no hi ha un perfil concret de mossèn, la diversitat és molt enriquidora. Si em fixo amb els 31 que ens vam ordenar el 5 de maig, puc garantir que cadascú era molt diferent del qui tenia al costat. No es pot parlar de trets comuns, a part del desig profund de fer la voluntat de Déu.

Com han rebut la notícia els seus coneguts?

La família, amb gran respecte i admiració, tot i que no comparteixen del tot el meu estil de vida. Som una família molt diversa en futbol, en política i pel que fa a la fe, però estem molt units. I això és el més important.

Els laics com poden ajudar més als sacerdots?

Donant-nos molta feina. Així pensarem menys en les nostres coses i viurem 100% al servei dels altres i del Senyor.

El Papa Francesc demana creativitat. Com es fa això?

El criteri pastoral del “sempre s'ha fet així” és terrible, típic de persones poc obertes amb les quals és difícil dialogar. Els cristians hem de tenir molt clar quin és el missatge de Jesucrist i com l'ha interpretat l'Església. Però no hem de ser “més papistes que el Papa” ni tenir por de les coses noves. Evidentment això s'ha d'entendre bé. Qui pensi que això vol dir que tot està bé, voldria dir que encara no ho ha entès.

S'acosta el Sínode dels Joves. Què cal fer?

Donant-los una alternativa a l'estil de vida que el món proposa. He treballat 10 anys amb adolescents i

joves. M'he divertit més que ells i espero fer-ho encara. L'experiència és sempre la mateixa: tu els hi dones una miqueta, i ells ho donen tot. És apassionant. M'encanta escoltar-los. Estic fart de sentir que l'adolescència és un problema que hem de resoldre els adults. El problema és més aviat el contrari.

Què ha de fer l'Església?

L'Església té moltes coses a dir. El problema és que a vegades no hem sabut fer-ho bé. I també per això hem demanat perdó. Altres vegades es mira l'Església amb molt prejudicis. Són precisament els joves els que tenen la responsabilitat de dir al món que el missatge cristià és meravellós i que l'Església és una Mare molt misericordiosa, sempre disposada a escoltar tothom. Però si us plau, no penseu que l'Església és un determinat sacerdot que no s'ha comportat bé. Això es injust. Què

passa amb els que dia rere dia es consumeixen en el servei als més necessitats del cos i de l'ànima, en tots els racons del món, i que gràcies a Déu representen la gran majoria? L'Església és Santa, els homes i les dones fem el que podem.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/ser-sacerdot-avui-es-un-gran-repte/> (21/03/2026)